

Tammara Webber

MAKKELIJK



Uitgeverij Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

Vóór die avond was Lucas me nooit opgevallen. Het was alsof hij niet bestond, en toen was hij opeens overal.

Ik was 'm zojuist gesmeerd van een Halloweenfeestje dat nog in volle gang was. Zigzaggend tussen de auto's die geparkeerd stonden voor het studentenhuus van mijn ex, stuurde ik een sms'je naar mijn huisgenoot. Het was een mooie, warme avond – in het zuiden kon het nog tot ver in de herfst zwoel en zomers aanvoelen. De ramen van het huus stonden wijd open en ik hoorde de harde muziek, af en toe overstemd door gelach, gelal en mensen die riepen dat ze meer shotjes wilden.

Aangezien ik die avond de Bob was, was het mijn verantwoordelijkheid om Erin zonder kleerscheuren te vervoeren naar onze kamer aan de andere kant van de campus. Het deed er niet toe of ik nog in feeststemming was. In mijn berichtje vroeg ik of ze mij wilde bellen of een sms'je sturen als ze klaar was om te vertrekken. Ik vermoedde dat dat nog wel even kon duren, want ik had haar en haar vriendje Chaz naar zijn kamer zien gaan. Ze waren dronken van de tequila en kleedden elkaar onderweg naar boven al uit. Ik gniffelde terwijl ik me probeerde voor te stellen hoe Erin van de veranda naar mijn pick-up zou strompelen als ze wel besloot naar huus te gaan.

Ik verzond het bericht terwijl ik in mijn handtas naar mijn sleutels graaide. De maan ging schuil achter de wolken en de verlichte ramen van het huus waren te ver weg om deze uithoek van de parkeerplaats van licht te voorzien. Ik moest het op de tast doen. Ik haalde mijn vinger open aan een vulpotlood, vloekte en stampte met mijn stilettohak op de grond. Dat zou wel bloeden. Toen ik de sleutels eindelijk in mijn hand had, zoog ik aan mijn vinger. De licht

metaalachtige smaak bevestigde mijn vermoeden.

‘Het zal ook ’s niet,’ mompelde ik, terwijl ik het portier opende.

In de daaropvolgende seconden was ik te gedesoriënteerd om te beseffen wat er gebeurde. Het ene moment trok ik de deur open en ineens lag ik plat op mijn gezicht op de stoel, in ademnood en niet in staat om te bewegen. Ik probeerde overeind te komen, maar dat lukte niet, omdat het gewicht dat op me drukte te zwaar was.

‘Dat duivelskostuumpje past wel bij je, Jackie.’ Het klonk aangeschoten, maar de stem was bekend.

Mijn eerste gedachte was: noem me niet zo. Dat bezwaar verdween al snel naar de achtergrond toen de angst in me opwelde omdat ik voelde hoe een hand mijn toch al zo korte rokje nog verder omhoog duwde. Ik kon mijn rechterarm niet gebruiken, hij zat vast tussen de stoel en mijn lichaam. Ik klauwde met mijn linkerhand in de stoel waarop ik met mijn gezicht lag en probeerde mezelf overeind te duwen. De hand die op mijn blote dijbeen lag, schoot omhoog en greep me bij mijn pols. Ik schreeuwde het uit toen hij mijn arm achter mijn rug draaide en stevig in zijn andere hand nam. Zijn onderarm drukte zich in mijn rug. Hij had me in de houdgreep.

‘Buck, ga van me af. Laat me gaan.’ Mijn stem trilde, maar ik probeerde het bevel kalm en overtuigend te brengen. Ik rook bier in zijn adem en zijn zweet stonk nog harder; ik werd er zwaar onpasselijk van.

Zijn vrije hand was terug op mijn linkerdij en hij lag met zijn volle gewicht op mij. Mijn voeten bungelden buiten de pick-up, die nog steeds openstond. Ik probeerde mijn knie op de stoel te zetten. Buck moest lachen om mijn zielige pogingen om mezelf te bevrijden. Toen hij zijn hand tussen mijn benen liet glijden gilde ik, omdat ik mijn benen niet op tijd weer tegen elkaar kon duwen. Ik hijgde en kreunde en wilde uit zijn greep ontsnappen, maar toen ik erachter kwam dat ik geen schijn van kans had, begon ik te smeken.

‘Buck, hou op, alsjeblieft. Je bent dronken en je krijgt hier morgen spijt van. O mijn god...’

Hij wrikte zijn knie tussen mijn benen en ik voelde lucht langs mijn ontblote heup gaan. Ik hoorde het onmiskenbare geluid van een gulp. Buck lachte in mijn oor toen mijn smeken overging in jan-

ken. ‘Nee-nee-nee-nee...’ Door zijn gewicht kon ik niet genoeg adem krijgen om te schreeuwen, en mijn mond werd tegen de stoel gedrukt zodat mijn hulpgeroep gedempt werd. Mijn worsteling was zinloos en ik kon niet geloven dat deze jongen, die ik al meer dan een jaar kende en die altijd aardig tegen me was geweest in al die tijd dat ik iets had met Kennedy, me nu aanrandde in mijn eigen pick-up op het parkeerterrein van het studentenhuis.

Hij trok mijn slipje tot aan mijn knieën en terwijl hij probeerde het uit te krijgen en ik nog een poging deed om weg te komen, hoorde ik de stof scheuren. ‘Jezus, Jackie, ik heb altijd al geweten dat je een lekker kontje had, maar tering zeg.’ Zijn hand schoot weer tussen mijn benen en heel even was zijn gewicht van me af – precies lang genoeg om mijn longen met lucht te vullen en een kreet te slaken. Hij liet mijn pols los en sloeg zijn hand achter op mijn hoofd om mijn gezicht weer in de leren stoel te duwen totdat ik stil was, bijna niet in staat om te ademen.

Zelfs toen ik hem weer kon bewegen, was mijn linkerarm nutteloos. Ik zette mijn hand tegen de vloer van de cabine en duwde, maar mijn spieren werkten niet mee. Ik huilde op het kussen. Onder mijn wang ontstond een poeltje van tranen en speeksel. ‘Doe het niet, alsjeblieft, hou op, o god, stop-stop-stop...’ Ik haatte het mierzerige geluid van mijn krachtloze stem.

Zijn gewicht ging voor een fractie van een seconde van me af. Of hij nu van gedachten was veranderd of ging verzitten, dat maakte me niet uit. Ik draaide me om zodat ik mijn benen op kon trekken. Mijn stilettohakken maakten een scheur in het leer terwijl ik mezelf naar de andere kant van de stoel afzette en supersnel de handgreep pakte. Ik maakte me op voor een gevecht en voelde het bloed door mijn hoofd razen. Toen merkte ik dat Buck niet meer in de pick-up was.

Ik snapte er eerst niks van waarom hij bij de deur stond, met zijn rug naar me toe. Opeens vloog zijn hoofd achteruit, en toen nog een keer. Hij sloeg om zich heen, maar zijn vuisten raakten lucht. Pas toen hij bijna tegen de pick-up aan viel kon ik zien wat – of wie – er met hem vocht.

De jongen hield zijn blik strak gericht op Buck terwijl hij hem nog twee klappen op zijn smoelwerk bezorgde. Hij ontweek hem

toen Buck, bij wie het bloed uit zijn neus liep, nog probeerde terug te meppen. Uiteindelijk dook Buck met zijn hoofd naar voren, als een briesende stier, maar het was tevergeefs, want de vreemdeling gaf hem een dikke pomp op zijn kaak. Toen Buck met zijn hoofd omhoogkwam, kreeg hij met een oorverdovend geluid een hoek tegen zijn slaap. Hij vloog tegen de zijkant van de pick-up, zette zich af en vloog weer naar de vreemdeling toe. Het zag eruit alsof het zo geoefend was toen hij Buck bij de schouders greep en hem naar zich toe trok, waarna hij hem een knietje gaf onder zijn kin. Buck donderde krampachtig op de grond en jammerde.

De vreemde keek op hem neer. Hij had zijn vuisten gebald, stond klaar om opnieuw aan te vallen als dat nodig zou zijn, maar dat was niet nodig. Buck was bijna buiten bewustzijn. Ik kroop tegen de dichte deur, rolde me hijgend op tot een bal en in plaats van angstig voelde ik me nu geschokt. Waarschijnlijk snikte ik, want zijn ogen zochten de mijne. Hij rolde Buck uit de weg met zijn voet en kwam naar het portier om naar binnen te kijken.

‘Gaat het?’ Hij vroeg het zachtjes, voorzichtig. Ik wilde ja zeggen. Ik wilde knikken. Maar ik kon het niet. Het ging helemaal niet. ‘Ik ga het alarmnummer voor je bellen, heb je een ambulance nodig of alleen de politie?’

Ik zag het al voor me dat de campuspolitie hierheen kwam. De feestgangers zouden naar buiten komen als ze de sirenes hoorden. Behalve Erin en Chaz had ik nog veel meer vrienden daarbinnen, waarvan meer dan de helft minderjarig was en dronken. Het zou mijn schuld zijn als het feestje onder de aandacht kwam van de politie. Dat zou sociale zelfmoord zijn.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Bel maar niet,’ zei ik schor.

‘Moet ik geen ambulance bellen?’

Ik schraapte mijn keel en schudde mijn hoofd. ‘Niemand bellen. Niet de politie bellen.’

Zijn mond viel open en hij staaarde me aan. ‘Heb ik het mis, of probeerde die kerel je zojuist te verkrachten’ – ik kromp ineen vanwege het nare woord – ‘en zeg je me nu dat ik niet de politie moet bellen?’

Ik ademde diep in, mijn ogen vulden zich met tranen. ‘N-nee. Ik

wil gewoon naar huis.'

Buck gromde en rolde zich op zijn rug. 'Fuuuuuuuuuuck.' Hij deed zijn ogen niet open, waarschijnlijk lukte dat niet eens vanwege de zwelling.

Mijn redder in nood keek op hem neer, met zijn kaken op elkaar geklemd. Hij kraakte zijn nek en maakte zijn schouders los. 'Goed dan, ik rij wel.'

Ik schudde mijn hoofd. Ik was net aan een aanval ontsnapt en dan zou het wel heel stom zijn om bij een vreemde in de auto te stappen. 'Ik kan zelf wel rijden,' zei ik. Mijn ogen schoten naar mijn tas, waarvan de inhoud verspreid lag over de vloer aan de bestuurderskant. Hij keek omlaag en leunde voorover om mijn sleutels tussen de rest van mijn spullen vandaan te vissen.

'Ik geloof dat je deze aan het zoeken was.' De sleutels bungelden tussen zijn vingers en ik realiseerde me dat ik nog steeds niet dichterbij hem was gekomen.

Ik liet mijn tong langs mijn lip gaan en proefde voor de tweede keer die avond bloed. Terwijl ik me overeind hees en het zachte plafondlicht mij bescheen, lette ik op dat mijn rokje niet omhoog kroop. Ik werd duizelig toen tot me doordrong wat er zojuist bijna was gebeurd. Mijn hand trilde toen ik mijn sleutels wilde aannemen.

Hij fronste, klemde zijn vuist om de sleutels en trok zijn arm terug. 'Ik kan je niet laten rijden.' Afgaand op zijn gezichtsuitdrukking vermoedde ik dat ik er verschrikkelijk uitzag.

Ik had mijn hand nog steeds uitgestoken naar de sleutels en knipperde met mijn ogen. 'Wat? Waarom niet?'

Op zijn vingers telde hij drie redenen af. 'Je bent aan het natrillen van de aanval. Ik heb geen idee of je gewond bent of niet. En waarschijnlijk heb je gedronken.'

'Dat heb ik niet,' snauwde ik. 'Ik ben de Bob.'

Hij trok een wenkbrauw op en keek om zich heen. 'Voor wie ben je de Bob? Als er iemand bij je was geweest, had je geen gevaar gelopen. Maar nee hoor, je liep in je eentje een donker parkeerterrein op, zonder ook maar een beetje op te letten. Heel verantwoordelijk.'

Plotseling werd ik kwaad. Kwaad op Kennedy omdat hij mijn hart had gebroken, twee weken geleden, en hier niet was om een oogje

in het zeil te houden. Kwaad op Erin omdat ze me had overgehaald naar dit stomme feestje te komen en nog kwader op mezelf omdat ik ja had gezegd. Woedend op de bijna bewusteloze puthufter die even verderop op het beton lag te kwijlen en te bloeden. En vooral zierend op de vreemdeling die mijn sleutels vasthield terwijl hij mij ervan beschuldigde dat ik hersenloos en onvoorzichtig was.

‘Dus het is mijn schuld dat hij me aanviel?’ Mijn keel was rauw, maar ik negeerde de pijn. ‘Het is mijn schuld dat ik niet van een feestje naar mijn auto kan lopen zonder dat een van jullie me probeert te verkrachten?’ Ik benoemde het bewust, om te laten zien dat ik er tegen kon.

“Een van jullie”? Je gooit mij op één hoop met die strontbaal daar?’ Hij wees naar Buck, maar hield zijn blik op mij gericht. ‘Ik ben totaal niet zoals hij.’ Op dat moment zag ik het zilveren ringetje door de linkerkant van zijn onderlip.

Fantastisch. Ik was alleen op een verlaten parkeerplaats met een beledigde, gepiercete vreemdeling die nog steeds mijn sleutels had. Ik was deze avond helemaal beu. Hoewel ik probeerde kalm te blijven, ontsnapte er een snik uit mijn keel. ‘Mag ik alsjeblieft mijn sleutels?’ Ik stak mijn hand uit in de hoop dat het trillen zou ophouden.

Hij slikte, keek me aan, en ik staaarde in zijn heldere ogen. Door het weinige licht kon ik niet vaststellen welke kleur ze hadden, maar ze vormden een intrigerend contrast met zijn donkere haar. Zijn stem werd zachter, minder vijandig. ‘Woon je op de campus? Laat me je naar huis brengen. Ik kan daarna wel teruglopen om mijn auto op te halen.’

Ik knikte, moegestreden, en pakte mijn tas op. Hij hielp me om mijn over de grond verspreide spullen – lipgloss, portemonnee, tampons, haarelastiekjes, pennen en potloden – terug in de tas te stoppen. Als laatste vond hij een condoom. Hij kuchte en gaf hem aan mij. ‘Die is niet van mij,’ zei ik terughoudend.

Hij fronste. ‘Weet je het zeker?’

‘Honderd procent,’ zei ik, en ik klemde mijn kaken op elkaar om te voorkomen dat ik weer kwaad zou worden.

Opnieuw keek hij naar Buck. ‘Eikel. Hij was zeker van plan’ – hij

keek me in de ogen en wendde zijn boze blik toen weer naar Buck – ‘om het bewijsmateriaal te verhullen.’

Ik kon er met mijn hoofd niet bij. Hij stopte het vierkante pakje in zijn broekzak. ‘Ik gooi hem wel weg. Die klootzak krijgt ’m in elk geval niet terug.’ Met een opgetrokken wenkbrauw keek hij weer naar mij. Hij stapte in de pick-up en startte de pick-up. ‘Weet je zeker dat ik niet de politie moet bellen?’

Er klonk gelach uit het huis en ik knikte. Achter een van de ramen zag ik Kennedy dansen. In zijn armen had hij een meisje dat gekleed was in een doorschijnende, laag uitgesneden witte outfit, met vleugeltjes en een aureooltje. Fijn. Heel fijn.

Tijdens de worsteling met Buck was ik mijn duivelshoorntjes kwijtgeraakt. Erin had ze op mijn hoofd gezet toen ik op bed zat te mekkeren dat ik niet naar een stom verkleedfeestje wilde. Zonder die hoorntjes was ik gewoon een meisje in een te kleine jurk met rode kraaltjes waar ik normaal gesproken nog niet dood in gevonden zou willen worden.

‘Ik weet het zeker.’

De koplampen schenen op Buck toen we achteruit de parkeerplaats af reden. Met een hand voor zijn ogen probeerde hij overeind te krabbelen. Ik zag zijn gebarsten lip, gebutste neus en opgezwollen oog, zelfs van deze afstand.

Het was maar goed dat ik niet achter het stuur zat, want ik had gas gegeven in de andere richting.

Ik vertelde waar ik woonde en staarde zwijgend uit het raam terwijl we over het campusterrein reden. Ik sloeg mijn armen stijf om mezelf heen om te verdoezelen dat er om de vijf seconden een rilling door mijn lijf ging. Hij mocht het niet zien, maar ik kon de rillingen niet tegenhouden.

Het was druk op de parkeerplaats bij mijn huis. Alle goede plekken waren bezet. Hij draaide de pick-up in een verafgelegen plek en stapte uit. Daarna liep hij om de auto heen en hielp mij uit de passagiersstoel. Ik kon me bijna niet meer staande houden, maar nam toch de sleutels van hem aan nadat hij de pick-up had vergrendeld en liep achter hem aan naar het gebouw.

‘Je studentenkaart?’ vroeg hij zodra we bij de deur waren.

Mijn handen trilden terwijl ik mijn tas openmaakte en de kaart eruit haalde. Toen hij de kaart van me aannam, zag ik dat hij bloed op zijn knokkels had. ‘O mijn god. Je bloedt!’

Hij wierp een korte blik op zijn hand en schudde zijn hoofd. ‘Neuh. Vooral van hem.’ Zijn lippen vormden een dunne streep en hij draaide de andere kant op om de deur te openen met mijn kaart. Ik vroeg me af of hij van plan was mee naar binnen te gaan. Ik had het gevoel dat ik ieder moment in elkaar kon storten.

Nadat hij de deur had geopend, gaf hij me mijn studentenkaart terug. In het licht van de portiek kon ik zijn ogen beter bekijken – ze waren grijsblauw. ‘Gaat het echt wel met je?’ vroeg hij nog eens, en ik voelde mijn gezicht samentrekken.

Ik keek hem niet aan terwijl ik de kaart in mijn tas stopte en lal-fjes knikte. ‘Ja. Prima,’ loog ik.

Hij zuchtte diep, alsof hij me niet geloofde. Daarna ging hij met zijn hand door zijn haar en vroeg: ‘Zal ik iemand voor je bellen?’

Ik schudde mijn hoofd. Ik moest als de wiedeweerga naar mijn kamer zodat ik kon instorten. ‘Nee, dank je.’ Ik glipte voorzichtig langs hem heen zodat ik hem niet zou aanraken en liep door naar de trap.

‘Jackie?’ zei hij zachtjes. Hij stond nog steeds in de deuropening. Ik zocht houvast aan de trapleuning en keek om. Onze ogen ontmoetten elkaar. ‘Het is niet jouw schuld.’

Ik beet hard op mijn lip en knikte nog eens voor ik me omdraaide en de trap op rende. Mijn schoenen tikten op de betonnen treden. Op de overloop stopte ik en ik keek naar de deur. Hij was weg.

Ik wist niet hoe hij heette en kon me niet herinneren dat ik hem ooit eerder had gezien, laat staan dat ik hem had ontmoet. Anders had ik die opvallend heldere ogen wel onthouden. Ik had geen idee wie hij was... en hij noemde me bij mijn naam. Niet de naam die op mijn studentenkaart stond – Jacqueline – maar Jackie, zoals iedereen me noemde sinds Kennedy me in ons eerste jaar van high school had herdoopt.

*

Twee weken eerder

‘Wil je mee naar binnen komen? Blijven slapen? Erin is dit weekend bij Chaz...’ Mijn stem was vrolijk en zangerig. ‘Mijn kamergenoot is er niet. Dus ik ben helemaal alleen...’

Nog maar een maand en dan waren Kennedy en ik drie jaar bij elkaar. Daar hoefden we niet bescheiden over te doen. Erin noemde ons sinds kort een oud, getrouwd stel. Waarop ik zei: ‘Jaloers!’, en dan stak zij haar middelvinger naar me op.

‘Eh, oké. Ik kom wel eventjes mee naar boven.’ Hij masseerde zijn nek en zocht naar een parkeerplek bij mijn studentenhuis. Zijn gezichtsuitdrukking was onpeilbaar.

Ik voelde een angstige tinteling in mijn borst en slikte ongemakkelijk. ‘Gaat het wel?’ vroeg ik, want ik dacht stresssignalen bij hem te zien.

Hij keek vluchtig mijn kant op. ‘Ja hoor.’ Het eerste plekje dat hij vond was tussen twee pick-ups, waar hij zijn geliefde BMW tussen propte. Dat was niets voor hem. Hij was doodsbang voor deuken. Er was iets niet in de haak. Ik wist dat hij zich zorgen maakte over de aankomende tentamenweek, vooral voor wiskunde. En dan organiseerde zijn studentenvereniging ook nog eens een knalfest in het weekend voor de tentamenweek. Hoezo onnozel.

Ik maakte de deur open met mijn pasje. We kwamen binnen in het trappenhuis aan de achterkant, waar ik liever niet in mijn eentje kwam. Met Kennedy erbij nam ik simpelweg de oneffen muren vol kauwgom en de muffe, haast zurige lucht in me op. Ik rende de trap op en we kwamen uit in de hal.

Kennedy stond achter me toen ik de deur van mijn kamer openmaakte. Ik schudde mijn hoofd naar hem vanwege de geweldige tekening van een piemeltje die iemand had gemaakt op het memobord dat Erin en ik gebruikten om elkaar en onze huisgenoten berichtjes te schrijven. Het ging er lang niet zo volwassen aan toe als op de site van onze universiteit werd voorgespiegeld. Soms was het net alsof ik met een stel pubers samenleefde.

‘Je kunt ook zeggen dat je niet lekker bent, morgenavond.’ Ik legde mijn hand op zijn arm. ‘Blijf hier, bij mij – we verschansen ons in mijn kamer en dan gaan we het hele weekend studeren en afhaal-

maaltijden eten... en nog wat andere stressverminderende activiteiten.’ Ik grinnikte ondeugend. Kennedy staarde naar zijn schoenen.

Mijn hartslag versnelde en ik kreeg het warm. Er was écht iets aan de hand. Ik wou dat hij het gewoon zei, wat het ook was, want in mijn hoofd ontstonden hoe langer hoe meer rampscenario’s. Het was zo lang geleden dat we ruzie hadden gehad, dat ik het niet meer kon plaatsen.

Hij liep mijn kamer binnen en ging op mijn bureaustoel zitten in plaats van op bed.

Ik ging naar hem toe. Onze knieën tikten tegen elkaar. Ik wilde dat hij me zou vertellen of hij gewoon een slechte bui had, of dat hij zich zorgen maakte over de tentamens. Mijn hart bonsde hevig toen ik mijn hand op zijn schouder legde. ‘Kennedy?’

‘Jackie, we moeten praten.’

Mijn oren begonnen te suizen en ik liet mijn hand van zijn schouder glijden. Ik liet mezelf op het bed zakken. Mijn mond was zo droog dat ik niet eens kon slikken, laat staan praten.

Hij zei niets en ontweek mijn blik. Zo zaten we daar een paar minuten, maar het leek een eeuwigheid. Eindelijk keek hij me aan. Hij zag er droevig uit. O god. Ogodogodogodogod.

‘Ik heb de laatste tijd wat... problemen. Met andere meisjes.’

Ik knipperde met mijn ogen. Gelukkig zat ik al, want als ik had gestaan, waren mijn benen veranderd in pudding en hadden ze me niet kunnen dragen. ‘Wat bedoel je?’ vroeg ik. ‘Wat betekent dat, “problemen” en “andere meisjes”?’

Hij zuchtte stevig. ‘Niet op die manier. Niet echt. Ik bedoel, ik heb niks gedáán.’ Hij keek weg en zuchtte weer. ‘Maar ik denk dat ik het wel zou willen.’

Wát?

‘Ik snap het niet.’ Mijn gedachten gingen op topsnelheid terwijl ik probeerde een positieve draai aan zijn woorden te geven, maar alles wat ik kon bedenken, was verschrikkelijk.

Hij stond op en ijsbeerde twee keer door de kamer, waarna hij halverwege stil bleef staan. ‘Je weet hoe graag ik een politieke en juridische carrière wil maken.’

Ik knikte, nog steeds met stomheid geslagen.

‘Ken je onze zustervereniging?’

Ik knikte weer. Hij verwoordde precies wat ik had gevreesd toen hij lid werd van zijn huidige studentenvereniging. Blijkbaar had ik me nog niet genoeg zorgen gemaakt.

‘Er is een meisje. Een paar meisjes, eigenlijk, die... nou ja.’

Ik probeerde rustig en rationeel over te komen. ‘Kennedy, dit slaat nergens op. Je zegt niet dat je iets hebt gedaan, of dat je dat wilt...’

‘Ik wil het.’ Hij keek me strak aan zodat er geen misverstand over kon bestaan.

Hij had me beter een stomp in mijn maag kunnen geven, want ik kon er met mijn hoofd niet bij. Misschien kwam een rake klap wél aan. ‘Je wilt het? Wat bedoel je daar in godsnaam mee; je wilt het?’

Hij veerde overeind, liep naar de deur en weer terug. ‘Wat dénk je dat ik bedoel? Jezus. Moet ik het voor je uitspellen?’

Mijn mond viel open. ‘Waarom niet? Waarom zou je het niet uitspellen? Als je het kunt bedenken, waarom zou je het dan verdomme niet zeggen? En wat heeft dit in vredesnaam te maken met je carrière...’

‘Zover was ik nog niet. Luister, iedereen weet dat verward raken in een seksschandaal een van de ergste dingen is die een politicus kan overkomen.’ Hij bracht zijn argumenten met het gezicht dat ik van hem kende in debatten. ‘Ik ben ook maar een mens, Jackie. Als ik nu de drang voel om in het rond te neuken en ik zou dat gevoel onderdrukken, dan komt het later keihard terug, misschien nog wel erger. Maar als ik er dán gehoor aan geef, ruïneer ik mijn carrière.’ Hij maakte een verontschuldigend handgebaar. ‘Ik heb geen keus. Ik moet dit nu doen, nu het nog kan zonder mijn professionele imago schade toe te brengen.’

Dit kan niet waar zijn, zei ik tegen mezelf. Mijn vriend, met wie ik al drie jaar een relatie had, maakte het uit zodat hij schaamteloos kon batsen met andere meisjes. Ik knipperde verwoed en probeerde diep in te ademen, maar het lukte niet. Er was geen zuurstof meer. Ik keek hem in stilte aan.

Hij klemde zijn kaken op elkaar. ‘Nou, dat valt tegen. Ik dacht dat als ik het voorzichtig bracht...’

‘Dit noem jij voorzichtig? Het uitmaken zodat je andere meisjes kunt neuken? Zonder enig schuldgevoel? Meen je dit nou serieus?’

‘Bloedserieus.’

Vlak voordat ik mijn economieboek oppakte en naar zijn hoofd slingerde, dacht ik: hoe kun je nou zo’n kutcliché gebruiken op een moment zoals dit?

HOOFDSTUK 2

De stem van Erin maakte me wakker. ‘Jacqueline Wallace, kom onmiddellijk je nest uit en ga aan de studie. Jezusmina, als ik mijn studielust zo door een kerel liet verpesten, had je me allang een schop onder m’n kont gegeven.’

Ik kreunde onverschillig onder mijn dekbed voordat ik mijn hoofd erbovenuit stak. ‘Welke studielust?’

Erin kwam net onder de douche vandaan. Ze had een handdoek omgeslagen en stond met haar handen op haar heupen. ‘Haha, erg grappig. Opstaan.’

Ik haalde mijn neus op en verroerde geen krimp. ‘Al mijn andere vakken gaan prima, kan ik er niet eentje laten verslonzen?’

Haar mond viel open. ‘Hoor je wel wat je zegt?’

Ja, ik hoorde heel goed wat ik zei. En ik walgde net zo van mijn laffe gedrag als Erin – of misschien nog wel meer. Maar ik kon het niet aan om drie keer per week een uur lang naast Kennedy te zitten. Ik wist niet of hij – nu hij single was – openlijk met anderen zou flirten of afspreken, maar als dat wel zo was, wilde ik er geen getuige van zijn. Erover nadenken was al erg genoeg.

Had ik hem maar niet gepusht om zich dit semester voor hetzelfde vak aan te melden als ik. Bij de inschrijving zette hij vraagtekens bij mijn keuze voor economie; geen verplicht vak als muziek je hoofdvak was, zoals bij mij. Ik vroeg me af of hij toen al aanvoelde dat onze relatie op de klippen zou lopen. Of hij het wist.

‘Ik kan het niet.’

‘Kan niet ligt op het kerkhof en wil niet ligt ernaast.’ Ze trok het dekbed van me af. ‘Nu sta je op en ga je onder de douche. Ik moet me haasten naar Frans, anders zal Monsieur Bidot me genadeloos

uithoren in de *passé composé*. Bij Engels heb ik al moeite met de verleden tijd, dus laat staan dat ik het op dit onchristelijke tijdstip *en français* zou kunnen.’

Om klokslag negen uur stond ik voor de deur van de collegezaal. Ik wist dat de altijd punctuele Kennedy er al zou zijn. Toen ik van de achterkant binnenkwam, zag ik hem zitten in het midden van de zesde rij. De stoel rechts naast hem – mijn stoel – was niet bezet. Onze docent, professor Heller, had in de tweede lesweek een stoelverdeling gemaakt en hield een absentielijst bij. Ik moest na de les maar even met hem praten, want ik wilde voor geen goud meer op die plek zitten.

Mijn ogen gingen over de achterste rijen. Er waren nog twee vrije stoelen. Een daarvan was ingeklemd tussen een jongen die op zijn hand steunde en leek te slapen en een meisje dat dronk uit een gigantische beker met onbekende inhoud en continu zat te kleppen met degene naast haar. De andere vrije stoel was op de achterste rij, naast een jongen die zat te doedelen in de kantlijn van zijn leerboek. Ik wilde net naar die plek toe lopen toen beneden een deur opening en de docent binnenkwam, wat de aandacht trok van de tekenaar. Hij keek op en ik verstijfde. Het was mijn redder in nood van twee avonden geleden. Als ik niet aan de grond genageld stond, had ik me omgedraaid en was ik ’m gesmeerd.

Alles kwam weer terug. De hulpeloosheid. De angst. De vernedering. Ik had me verstopt onder de dekens en de hele avond gehuild. Gelukkig was Erin er niet; zij had me ge-sms’t dat ze bij Chaz bleef slapen. Ik had haar niet verteld wat Buck had gedaan, omdat ik wist dat zij zich schuldig zou voelen. Deels omdat ze me had gedwongen naar het feestje te gaan en deels omdat ze me in mijn eentje had laten vertrekken. Maar ik had het ook verzwegen omdat ik het wilde vergeten.

‘Als iedereen plaatsneemt, kunnen we beginnen.’ Door de woorden van professor Heller schrok ik op uit mijn trance. Ik was de enige die nog stond. Ik ging snel op de lege plek tussen het praatgrage meisje en de slaperige gast zitten.

Ze wierp een blik op mij zonder haar verhaal te onderbreken. Het ging over haar weekend: hoe brak ze was geweest, en waar, en met

wie. De jongen keek door de spleetjes van zijn ogen om te zien wie er naast hem ging zitten, maar verder bewoog hij niet.

‘Is deze stoel bezet?’ fluisterde ik.

Hij schudde zijn hoofd en mompelde: ‘Eigenlijk wel. Maar ze heeft het vak laten vallen. Of komt niet meer. Of zoiets.’

Opgelucht trok ik een schrijfblok uit mijn tas. Ik probeerde niet naar Kennedy te kijken, maar vanwege de schuin aflopende zaalindeling was dat nogal lastig. Zijn perfect zittende donkerblonde haar en ongekreukte overhemd trokken telkens mijn aandacht. Ik wist hoe mooi de groengeruite stof paste bij zijn groene ogen. Ik kende hem al meer dan drie jaar en in die tijd was hij veranderd van een jochie dat elke dag sportbroekjes en gympen droeg in een man die zijn overhemden naar de stomerij bracht, zijn schoenen als nieuw hield en er altijd uitzag alsof hij van een tijdschriftcover was geplukt. Meer dan eens had ik gezien dat een vrouwelijke docent haar ogen nauwelijks van zijn perfecte, maar verboden lichaam af kon houden.

Toen ik veertien was zaten we samen bij Engels. Vanaf dag één toonde hij interesse in mij. Hij glimlachte naar me voordat hij ging zitten, vroeg of ik lid wilde worden van zijn leergroepje, informeerde naar mijn plannen voor het weekend en ging daar uiteindelijk ook deel van uitmaken. Nooit eerder had iemand zo veel werk van me gemaakt. Kennedy was onze klassenvertegenwoordiger en kende dus iedereen, en hij nam ook de moeite om iedereen daadwerkelijk te leren kennen. Hij was sportief en in het honkbalteam zorgde hij voor de teamspirit. Hij hoorde bij de tien procent studenten met de beste studieresultaten. Hij was lid van de debatterclub en stond bekend om zijn overtuigende argumenten; niemand won zo vaak een debat als hij.

Ook als vriendje deed hij het goed. Hij was geduldig en attent. Kennedy ging nooit te ver of te snel. Hij vergat nooit een verjaardag of jubileum. Hij liet duidelijk merken dat hij onze relatie serieus nam. Op het moment dat we officieel een setje waren, gaf hij me een nieuwe naam, die door iedereen werd overgenomen, ook door mijzelf. ‘Je bent mijn Jackie,’ zei hij tegen me, waarmee hij verwees naar de vrouw van John F. Kennedy, zijn naamgenoot en held.

Het was geen familie. Zijn ouders waren overdreven politiek

ingesteld, al waren ze het niet eens over hun politieke overtuiging. Hij had een zus die naar de republikeinse president Reagan heette en een broer met de naam van de democratische president Carter.

Het was drie jaar geleden dat ik voor het laatst Jacqueline was genoemd. Ik was naarstig op zoek naar de persoon die ik was zonder hem. Mijn naam was niet het enige dat ik had opgegeven, en ook niet het belangrijkste. Maar het was wel het enige dat ik terug kon krijgen.

*

Omdat het me al mijn energie kostte om niet continu naar Kennedy te kijken en ik twee weken de les niet had bijgewoond, wilde mijn brein niet echt meewerken. Toen de les was afgelopen, realiseerde ik me dat ik er bijzonder weinig van had opgestoken.

Ik volgde professor Heller naar zijn kamer en bedacht onderweg allerlei argumenten waarmee ik hem kon overhalen om me een kans te geven de gemiste lesstof in te halen. Tot dat moment boeide het me niet dat ik een onvoldoende zou krijgen. Maar nu de mogelijkheid een zekerheid leek te worden, kneep ik 'm. Ik had nog nooit een onvoldoende gehaald. Wat zou ik tegen mijn ouders en studiebegeleider moeten zeggen? Als ik nu een vette onvoldoende scoorde, zou die me de rest van mijn leven blijven achtervolgen.

‘Goed, mevrouw Wallace.’ Professor Heller haalde een boek en een stapel ongeordende aantekeningen uit zijn gehavende koffertje en liep door zijn kamer alsof ik er niet was. ‘Verklaar u nader.’

Ik schraapte mijn keel. ‘Wat wilt u dat ik verklaar?’

Hij keek vermoeid over de rand van zijn bril. ‘U hebt twee weken lang alle lessen gemist, inclusief het tentamen, en vandaag was u ook afwezig. Ik neem aan dat u hier bent om uit te leggen waarom ik u niet moet laten zakken. Ik wacht met smart op uw verklaring.’ Hij zuchtte en zette het boek op de plank. ‘Soms denk ik dat ik alles al heb gehoord, maar soms weet een student mij te verrassen. Dus ga uw gang. Ik heb niet de hele dag de tijd, en ik ga ervan uit dat voor u hetzelfde geldt.’

Ik slikte. ‘Ik was er vandaag wel. Ik zat alleen op een andere plek.’

‘Ik geloof u op uw woord,’ zei hij met een knikje, ‘aangezien u mij nu direct na de les benadert. Dan schrijf ik één dag presentie bij op uw naam – dat komt neer op een kwartpunt voor uw uiteindelijke cijfer. U hebt nog steeds zes gemiste lessen en een nul op een belangrijk tentamen.’

O god. De verontschuldiging stroomden ineens uit mijn mond alsof er een stop uit was getrokken. ‘Mijn vriend heeft het uitgemaakt, en hij volgt dit vak ook, en ik kan het niet aan om hem te zien, en al helemaal niet om naast hem te zitten... O mijn god, ik heb het tentamen gemist. Ik ga zakken. Ik heb nog nooit een vak niet gehaald.’ Alsof mijn gewauwel nog niet erg genoeg was, werden mijn ogen vochtig en liepen de tranen over mijn wangen. Ik beet op mijn lip om te voorkomen dat ik in janken zou uitbarsten en starde naar het bureau van professor Heller, want ik wilde de afwijzende blik ontwijken waarmee ik vermoedde dat hij naar me keek.

Ik hoorde hem zuchten en tegelijkertijd zag ik een tissue in mijn blikveld verschijnen. ‘Het is uw geluksdag, mevrouw Wallace.’

Ik nam het zakdoekje aan en drukte het tegen mijn betraande wangen. Toen keek ik voorzichtig naar hem op.

‘Toevallig heb ik een dochter die net iets jonger is dan jij. Zij is zelf ook op een vervelende manier gedumpt. Mijn slimme dochter, die alleen maar tien haalde, werd ineens een emotioneel wrak dat alleen maar huilde, sliep en nog meer huilde. Dat ging ongeveer twee weken zo door. Toen krabbelde ze weer op en besloot ze dat ze haar studieresultaten niet zou laten ruïneren door een jongen. Als u denkt dat u dat ook kunt, geef ik u een kans. Eén kans. Als u het verknaalt, krijgt u het cijfer dat u verdient. Begrepen?’

Ik knikte, terwijl de tranen nog steeds over mijn gezicht biggelden.

‘Mooi zo.’ De professor reikte me nog een tissue aan. ‘Potverdorie. Ik zei het ook al tegen mijn dochter: er is geen jongen op de wereld die zo veel gedoe waard is. En ik kan het weten, want ik was er zelf een.’ Hij krabbelde iets op een stukje papier en gaf dat aan me. ‘Dit is het e-mailadres van Landon Maxfield. Hij geeft bijles voor dit vak. Hebt u weleens van hem gehoord? Zo niet, dan stel ik voor dat u daar gauw verandering in brengt. Ik vermoed dat u baat

zult hebben bij één-op-éénbegeleiding. Twee jaar geleden presteerde hij uitmuntend in mijn lessen en sindsdien geeft hij bijles. Ik zal hem laten weten wat u moet doen om het gemiste tentamen in te halen.'

Er ontsnapte nog een snik uit mijn keel toen ik hem bedankte, en ik vermoedde dat hij verging van ongemak. 'Nou ja, natuurlijk, graag gedaan.' Hij pakte de stoelverdeling erbij. 'Laat zien waar u van nu af aan gaat zitten, zodat u die kwartpunten voor aanwezigheid niet meer misloopt.' Ik wees naar de plek en hij schreef mijn naam erbij.

Dit was mijn kans. Het enige wat ik moest doen was contact opnemen met die Landon en een vervangende opdracht maken. Hoe simpel kon het zijn?

*

De rij voor de Starbucks-vestiging van de universiteit was belachelijk lang, maar het regende en ik had geen zin om nat te worden voor een kop koffie van het tentje tegenover de campus. Daarbij was het zeer waarschijnlijk dat Kennedy daar uithing; we gingen er bijna elke dag naartoe na de lunch. Hij was principieel tegen 'monsterlijke multinationals' zoals Starbucks, ook al was hun koffie beter.

'Op deze manier kom ik niet op tijd.' Erin maakte een geïrriteerd geluid en ging op haar tenen staan om te zien hoeveel mensen er voor ons stonden. 'Negen mensen. Negen! En vijf die nog op hun bestelling staan te wachten! Wie zijn al deze mensen in godsnaam?' De jongen voor ons keek over zijn schouder en fronste. Erin fronste terug en ik drukte mijn lippen op elkaar om niet in lachen uit te barsten.

'Cafeïnejunks, net als wij?' opperde ik.

'Bah,' zei ze, en ze pakte me bij mijn arm. 'Dat was ik bijna vergeten... Heb je gehoord wat er zaterdagavond met Buck is gebeurd?'

Mijn maag keerde zich om. Uitgerekend die nacht die ik wilde vergeten, kwam steeds weer terug. Ik schudde mijn hoofd.

'Hij werd besprongen op de parkeerplaats achter het huis, een

paar kerels wilden zijn portemonnee jatten. Waarschijnlijk waren het zwervers, zei hij. Dat krijg je met een campus midden in een grote stad. Het is die eikels niet gelukt, maar ze hebben zijn gezicht wel flink verbouwd.' Ze kwam iets dichterbij. 'Om eerlijk te zijn vind ik dat hij er nu wel een stuk lekkerder uitziet. *Rawr*, als je begrijpt wat ik bedoel.'

Ik zei niets en veinsde interesse, terwijl ik eigenlijk had moeten vertellen hoe Buck echt aan zijn toegetakelde tronie was gekomen. Het maakte me misselijk.

'Nou, dit wordt 'm niet. Ik tik wel even een energiedrankje achterover, anders val ik nog in slaap bij politicologie. We hebben een overhoring, dus ik mag niet te laat komen. Ik zie je na het werk.' Ze omhelsde me vluchtig en ging ervandoor.

Terwijl de rij opschoof, dacht ik voor de duizendste keer aan zaterdagavond. Ik voelde me nog steeds kwetsbaar. Natuurlijk wist ik al dat jongens meer kracht hadden. Kennedy had me al vaak genoeg van de grond getild, één keer gooide hij me zelfs over zijn schouder en rende hij de trap op terwijl ik lachend ondersteboven op zijn rug hing. Hij maakte met het grootste gemak potjes open waar ik het deksel niet af kon krijgen en verschoof meubelstukken die ik nauwelijks van hun plek kreeg. Altijd als hij me knuffelde, voelde ik de kracht in zijn bovenarmen.

Twee weken geleden had hij mijn hart uit mijn borstkas gegrist en sindsdien voelde ik me leeg. Ik had nooit eerder zo veel pijn gehad.

Maar hij had nooit zijn fysieke kracht tegen me gebruikt.

Buck deed dat wel. Buck, een knappe jongen die geen moeite hoefde te doen om meisjes te versieren. Hij had me nooit de indruk gegeven dat hij me iets wilde aandoen. Ik had het gevoel dat hij me niet eens zag staan, behalve als het vriendinnetje van Kennedy. Ik zou het aan de alcohol kunnen wijten... maar nee. Alcohol nam remmingen weg; het werkte geen criminele agressie in de hand als daar geen voedingsbodem voor was.

'Volgende.'

Ik schudde de gedachtes van me af en keek over de balie heen. Ik wilde net mijn vaste bestelling doorgeven toen ik zag dat het de jongen van zaterdagnacht was. De jongen die ik die morgen bij econo-

mie had ontweken. Mijn mond hing open, maar er kwam niks uit. Voor de zoveelste keer kwamen de gebeurtenissen van zaterdagavond terug. Het bloed steeg naar mijn wangen omdat ik weer voor me zag hoe ik erbij had gelegen, hoe hij mij had gezien voordat hij ingreep, hoe onnozel ik in zijn ogen moest zijn.

Maar hij had gezegd dat het niet mijn schuld was.

En hij had me bij mijn naam genoemd. De naam die ik niet meer gebruikte sinds Kennedy het had uitgemaakt.

Heel even wenste ik dat hij zich me niet herinnerde, maar op het moment dat ik zijn blik beantwoordde, zag ik dat hij zich wel degelijk alles herinnerde. Tot in de vernederende details. Mijn gezicht werd vuurrood.

‘Wil je iets bestellen?’ Zijn vraag bracht me terug naar de werkelijkheid. Hoewel zijn stem kalm klonk, voelde ik het ongeduld van de klanten achter mij.

‘Een grande Caffè Americano. Alsjeblieft.’ Het kwam er zo gemompeld uit dat ik min of meer verwachtte dat hij zou vragen of ik mijn bestelling kon herhalen.

Maar dat hoefde niet. Hij noteerde mijn bestelling op een beker en toen zag ik dat hij twee of drie lagen verband om zijn knokkels had. Hij gaf de beker aan de barista en toetste het drankje in op de kassa, en ik gaf hem mijn creditcard.

‘Hoe is het met je?’ vroeg hij. Het leek een gewone vraag, maar in ons geval betekende het heel veel. Hij haalde mijn creditcard door de betaalautomaat en gaf hem daarna terug met een bon.

‘Het gaat.’ De knokkels van zijn linkerhand waren geïrriteerd, maar niet geschaafd. Ik nam mijn creditcard en de bon aan en zijn vingers raakten de mijne. Ik trok mijn hand weg. ‘Bedankt.’

Zijn ogen werden iets groter, maar hij zei niks meer.

‘Een magere Caramel Macchiato, venti, geen slagroom.’ Het ongeduldige meisje achter me gaf haar bestelling op over mijn schouder heen. Ze raakte me niet aan, maar kwam wel wat te dichtbij.

Hij spande zijn kaak heel licht aan, bijna onmerkbaar, toen hij haar aankeek. Terwijl hij de bestelling op de beker schreef en kortaf zei hoeveel het kostte, gingen zijn ogen nog een keer naar mij toen

ik wegliep. Of hij daarna nog naar me keek, weet ik niet. Ik wachtte aan de andere kant van de bar op mijn koffie en zodra ik die had, snelde ik ervandoor zonder een scheutje melk en drie suikerzakjes in mijn koffie te doen zoals ik normaal altijd deed.

Economie was een breed vak dat werd gevolgd door ongeveer tweehonderd studenten. In zo'n grote groep kon ik toch zeker wel de laatste zes weken van het semester oogcontact vermijden met twee jongens, of niet dan?